

Arrest

nr. 253 598 van 28 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. CEUNEN
Beringsesteenweg 51
3971 LEOPOLDSBURG

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat L. CEUNEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 25 april 2019.

1.2. Op 22 juli 2020 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is.

1.3. Op 21 december 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben en een Sjiitische moslim te zijn. Uw vader was een Afghaan uit Kandahar die de Pakistaanse nationaliteit verwierf door met uw moeder, een Pakistaanse uit Quetta, te trouwen. U woonde, studeerde en werkte tot aan uw vertrek uit Pakistan in Quetta.

U was de laatste jaren werkzaam als schrijnwerker in een winkel in een Soennitische buurt. U zou hier af en toe bezoek krijgen van een kozijn van u die hoofd is van een veiligheidsfirma en zo enige bekendheid heeft. Toen u evenwel op een dag de winkel afsloot werd u door een aantal jongeren in elkaar geslagen omdat ze u vermoedelijk door het bezoek van uw kozijn identificeerden als Sjiit. Uw baas kwam tussen en kon u uit deze situatie redden, maar liet u verstaan dat u beter niet meer naar de winkel zou komen. In de voorafgaande periode waren er ook al een aantal familieleden van u omgekomen bij sektarische bomaanslagen gericht tegen Hazaras en andere Sjiieten in Quetta, en uw eerder genoemde bekende kozijn was ook al het doelwit van een gerichte aanslag geweest waarbij een aantal van zijn gezinsleden omkwamen. Uw moeder vond dat het niet langer veilig voor u was in Pakistan, en de familie stuurde u het land uit.

U vertrok in de loop van 2015 uit Pakistan en reisde legaal naar Iran, van waar u uw reis op illegale wijze verder zette. U verzocht nog in 2015 internationale bescherming in Oostenrijk en verbleef hier tot medio 2018, maar kreeg uiteindelijk een negatieve beslissing. Daarop vroeg u ook nog internationale bescherming in Duitsland en Frankrijk, alwaar men telkens terug verwees naar Oostenrijk. Uiteindelijk kwam u op 21 april 2019 aan in België, waar u op 25 april 2019 ook om internationale bescherming verzocht. Ter staving van uw relaas legt u voor: een Pakistaanse identiteitskaart, en kopieën van first information reports van uw kozijn, van overlijdensaktes, van een sektarisch pamflet, en van een airway bill van het pakket waarmee uw identiteitskaart u werd toegezonden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. U verklaart dat u Pakistan moest verlaten nadat u op uw werkplaats was aangevallen door Soennitische extremisten, waarna uw baas u te kennen gaf dat u maar beter niet meer zou terugkeren. U verwijst ook naar de onveilige situatie voor Sjiieten in Pakistan in het algemeen, en geeft aan dat een aantal kozijns van u gedood zouden zijn bij aanslagen en aanvallen in Quetta. U bent er evenwel niet in geslaagd aannemelijk te maken dat er hierdoor sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in uwer hoofde.

*In de mate dat u inroept dat u **louter omwille van uw religieuze identiteit (Sjiit) in Pakistan een ernstige vrees voor vervolging kent**, dient er op gewezen te worden dat elk verzoek om internationale bescherming individueel beoordeeld dient te worden. Op basis van de beschikbare informatie blijkt dat, hoewel er wel sporadische aanvallen van niet-overheidsactoren plaatsvinden tegen Sjiieten, het loutere feit Sjiit te zijn in Pakistan is op zich niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze beoordeling is enigszins anders voor de uiterlijk herkenbare Hazara-minderheid, maar u geeft niet aan deel uit te maken van deze minderheid (CGVS p. 4). In alle sociale lagen van de Pakistaanse maatschappij bevinden zich Sjiieten, en de Pakistaanse wetgeving bevat geen bepalingen specifiek gericht tegen de sjiitische minderheid. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.*

Voorafgaand dient aangestipt te worden dat, na het opvragen van uw dossier bij de Oostenrijkse autoriteiten, blijkt dat u zich daar hebt uitgegeven als Afghaan, wat u ook aangaf gedurende het

persoonlijk onderhoud (CGVS p. 9). Dat u in een eerdere procedure er geen graten zag om te liegen over uw nationaliteit werpt een negatief licht op de aannemelijkheid van uw overige verklaringen.

Ten eerste dient er wat betreft de door u voorgehouden aanval tegen u op uw werkplaats, op gewezen te worden dat u met geen woord repte over de genoemde aanval bij uw verklaringen voor de DVZ. U stelde hier dat Sjiieten in Pakistan gedood kunnen worden door Lashkar-e-Jhangvi, maar gevraagd of u specifiek problemen met hen had, ontkende u. Gevraagd wat de specifieke aanleiding voor uw vertrek was, stelde u dat uw moeder wou dat u het land verliet omdat familieleden van u waren omgekomen bij aanslagen. Gevraagd of er nog andere redenen voor uw vertrek waren, verwees u hier louter de algemene situatie voor Sjiieten in Pakistan (vragenlijst CGVS dd. 21 februari 2020, afdeling 3.5.). U kreeg dus meermaals de kans om zaken die u zelf had meegemaakt toe te lichten, maar ging hier nooit op in. Daarom moeten uw verklaringen voor het CGVS omtrent een aanval tegen u op uw werkplaats dan ook worden beschouwd als toevoegingen achteraf. Hier op gewezen, stelt u dat er niet genoeg tijd was en u uw problemen kort moest toelichten (CGVS p. 7), maar dit wordt gelogenstrafft door de herhaaldelijke kansen die u kreeg om naar individuele problemen te verwijzen.

Wat betreft uw verklaringen over deze aanval, kan **ten tweede** trouwens opgemerkt worden dat deze tegenstrijdigheden vertonen, zowel intern als met uw verklaringen voor de DVZ. Zo begint u primo uw uiteenzetting door aan te geven dat u in een gebied met Soennieten werkte en daar deuren maakte (CGVS p. 5, 8), terwijl u voor de DVZ nog sprak van een juwelierszaak (verklaring DVZ dd. 6 juni 2019, afdeling 12.), vergelijkbaar met uw verklaring in Oostenrijk als zou u goudsmid geweest zijn. Secundo verklaarde u dat men op het werk voordien niet wist dat u Sjiiet was, maar dat men met dit de dag van de aanval ontdekten omdat ze een tatoeage met de kaligrafie "Ali" hadden gezien (CGVS p. 6). Daarop verwijst u evenwel naar uw kozijn, iemand die bekend zou zijn als Sjiiet omwille van zijn veiligheidsbedrijf, die u en uw baas die dag was komen bezoeken (CGVS p. 6, 7). Later in het onderhoud stelt u dan nogmaals dat de belagers u beschuldigden Sjiiet te zijn omwille van het bezoek van uw kozijn, en gevraagd of u op de hoogte was van andere reden waarom ze u zouden kunnen verdenken, verwijst u al niet langer naar de tatoeage (CGVS p. 10). Tertio is de verwijzing naar het bezoek van uw oom als trigger ook maar vreemd, aangezien u aangeeft dat u oom wel vaker zou bezoeken, en bovendien ook thee zou nemen met uw baas, een Soenniet. Hierdoor lijkt het loutere bezoek niet voldoende om de aanleiding van een dergelijke verdenking te zijn, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 10). Samen genomen met de vaststelling dat van deze voorgehouden aanval nog geen sprake was voor de DVZ, ondermijnt dit de aannemelijkheid van uw verklaringen in deze danig.

Ten derde is het ook merkwaardig dat u meermaals verwijst naar de moeilijke situatie voor Sjiieten in Quetta, waarbij uw "ontmaskering" als Sjiiet het voor u zogenaamd volledig onmogelijk maakte daar te blijven, maar dat u blijkbaar nooit overwogen hebt om u elders in Pakistan te vestigen. U verklaart in dit kader nochtans bijvoorbeeld dat uw voornoemde kozijn hier wel in geslaagd is, en heden zijn eigen veiligheidsbedrijf heeft in Karachi (CGVS p. 5, 6). Gevraagd of u er graten in zag om uw heil te zoeken elders in Pakistan, verklaart u dat dit moeilijk zou zijn omdat u er geen andere personen zou kennen en moeilijk een huis zou vinden (CGVS p. 8). Dit vloekt nochtans met uw eerdere verklaring als zou u een succesvolle kozijn hebben die in Karachi zijn eigen zaak heeft. Wat er ook van zij, internationale bescherming is slechts aan de orde indien er geen bescherming in uw land van herkomst voorhanden is, en het gegeven dat u niet de moeite nam om uw beschermingsmiddelen in eigen land terdege te onderzoeken en te benutten, is een indicatie dat er waarschijnlijk geen sprake is van een ernstige vrees voor vervolging in uwer hoofde.

U verwijst ook naar een aantal **familieleden van u die zouden zijn omgekomen bij aanslagen in Pakistan**, en legt hiertoe drie overlijdensaktes en een FIR voor (document 3). Het zou gaan om kozijns die in 2013 omkwamen bij een aanslag nabij Almadar Road (CGVS p. 7). Over deze documenten kan opgemerkt worden dat het slechts gaat om kopieën, welke steeds onderhavig kunnen zijn aan het nodige knip-en plakwerk, waarbij de FIR bovendien volledig met de hand en zonder template lijkt opgesteld. Bovendien legt u geen stukken voor die uw familieband met de overledenen kunnen aantonen, hoewel u daar nochtans om gevraagd werd (CGVS p. 12). Maar zelfs als deze stukken voor echt genomen worden en uw familieband als aangetoond beschouwd werd, dan nog zou hieruit geen vrees in uwer hoofde kunnen blijken. De aanslag vond namelijk plaats zo'n twee jaar voor uw vertrek, terwijl u aangeeft dat u de voorbereidingen voor uw vertrek ongeveer een maand in beslag namen (CGVS p. 11). Mocht u de situatie werkelijk zodanig link geacht hebben en ernstig vrezen dat u hetzelfde lot beschoren zou zijn als uw kozijns, zou u niet nog een jaar lang de gewone gang van zaken op zijn beloop gelaten hebben.

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. U legde naast de zaken supra besproken ook nog een antiSjiitisch pamflet voor en een FIR's van uw kozijn omtrent een commentaar op een video. Hierover dient opgemerkt te worden dat deze zaken niet handelen over uw zaak, maar hooguit de algemene situatie en de problemen van uw kozijn kunnen illustreren. Bovendien gaat het hier om kopieën, die steeds aan het nodige knip en plakwerk onderhevig kunnen zijn, en is de FIR over de video bovendien volledig met de hand en in het Engels opgesteld, wat doet twifelen aan de authenticiteit, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 6).

Documenten hebben ten slotte enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie **EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020** beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balochistan te worden beoordeeld.

Balochistan is gelegen in het westen van Pakistan en is van strategisch belang voor de Pakistaanse overheid vanwege het CPEC-project, waardoor de Chinese regio Xinjiang door middel van een netwerk van (spoor)wegen en pijpleidingen verbonden wordt met de haven van Gwadar in Balochistan.

Balochistan kent een lange strijd tussen separatisten en de overheid, waarbij nationalistische groeperingen, zoals de Balochistan Liberation Army en de Baloch Liberation Front strijden voor meer politieke autonomie. Het conflict in Balochistan valt qua intensiteit niet te vergelijken met de gewapende strijd in de minder bevolkte tribale districten in KP. Het hardhandig optreden van de Pakistaanse veiligheidstroepen heeft de opstand verzwakt. Hoewel de meeste aanvallen van de separatisten plaatsvinden in de meer afgelegen regio's van de provincie, hebben nationalistische groeperingen in de afgelopen twee jaar ook een reeks gewelddadige aanvallen op Chinese belangen in de regio uitgevoerd. De activiteiten van de opstandelingen hebben zich voorts grotendeels verplaatst naar het zuidwesten van Balochistan.

Een andere factor die bijdraagt aan het conflict in Balochistan is de betrokkenheid van verschillende buitenlandse staten, zoals China, India en Iran, bij de inspanningen van Pakistan om de haven van Gwadar uit te bouwen. De Baloch-groepen, die het project interpreteren als een poging van de staat om de hulpbronnen van Balochistan te exploiteren ten koste van de lokale bevolking, hebben het CPEC-project veroordeeld. Om het project te beschermen, heeft Pakistan zijn veiligheidspersoneel in de regio uitgebreid.

Verder blijkt dat er verschillende militante groeperingen actief zijn in de provincie. Zowel Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), als Hizbul Ahrar (HuA), aan IS gelieerde groeperingen en enkele onbekende militante groepen hebben tijdens de verslagperiode aanslagen uitgevoerd in de provincie. Diverse militaire operaties van het Pakistaanse leger hebben de TTP weliswaar naar de periferie geduwd, maar de groepering is nog steeds in staat om aanvallen uit te voeren. De meeste van hun aanvallen concentreren zich in en rond Balochistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Balochistan ruw geschat 12,3 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019, 121 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde 106 incidenten. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 65 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 37 en PICSS van 30 incidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Balochistan in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Bovendien blijkt dat het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in 2019 gedaald was in vergelijking met 2018, en dat het aantal te betreuren burgerslachtoffers in de provincie relatief beperkt was.

Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. Het merendeel van de gewelddaden die in de provincie Balochistan plaatsvinden zijn bovendien doelgericht van aard. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan (nationalistische) militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger voeren op hun beurt militaire of veiligheidsoperaties uit in de provincie en worden verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. In de eerste maanden van 2020 werd een stijging van het aantal aanvallen van Baloch-opstandelingen op de veiligheidstroepen waargenomen, wat in juni 2020 resulteerde in hevige gevechten tussen het Pakistaanse leger en de opstandelingen. Het Pakistaanse leger voerde toen een militaire operatie "Ground Zero Clearance Operation" uit met als doel de basissen van de militante groeperingen in de grensgebieden met Iran te vernietigen.

Verder blijkt dat sektarisch geweld weliswaar nog steeds voorkomt in Balochistan, maar de laatste jaren relatief minder frequent en minder intens geworden is. Leden van de lokale sjiitische gemeenschap, meestal leden van de Hazara-gemeenschap in Quetta, zijn tijdens de verslagperiode het slachtoffer geworden van gewelddadige aanvallen, targeted killings en zelfmoordaanslagen. Daarnaast waren ook leden van de soennitische en de Bohragemeenschap het doelwit van de aanvallen in 2019.

De impact van het hierboven beschreven geweld is tot slot niet van dien aard dat het inwoners van de provincie Balochistan dwingt hun woonplaats te verlaten. Er is geen sprake van interne of uitwaartse ontheemding van de lokale bevolking.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincie Balochistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Balochistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Balochistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Balochistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 48/3 Vreemdelingenwet en van artikel 13/1 j.o. art. 19 van het Koninklijk Besluit van 11/07/2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, artikel 1 van de Conventie van Genève in samenhang met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel alsook in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Na een theoretische uiteenzetting over de materiële en formele motiveringsplicht argumenteert verzoeker dat *in casu* de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is, dat hij de schending van de motiveringsplicht inroept samen met de zorgvuldigheidsplicht en dat *"de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden"*. Hij vervolgt zijn betoog als volgt:

"Recht op bijstand van advocaat tijdens gehoor - schending van artikel 13/1 j.o. art. 19 van het Koninklijk Besluit van 11/07/2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De raadsman van verzoeker werd op 22/07/2020 (dag van persoonlijk onderhoud) toegang tot het gebouw van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ontzegd nadat zij slechts 2 minuten na aanvangsuur aankwam, (stuk 2). Derhalve is het recht van cliënt op bijstand van een advocaat op het persoonlijk gehoor pertinent geschonden door verwerende partij. Verwerende partij bood zelfs aan om een verklaring af te tekenen dat zij het persoonlijk onderhoud bijgewoond zou hebben, hetgeen een juridische fictie zou betekenen... De raadsman van verzoeker schrijft verwerende partij daags na het persoonlijk onderhoud van verzoeker hierover aan, doch mocht geenszins een antwoord ontvangen. Verwerende partij begaat een flagrante schending van de bepalingen omtrent bijstand tijdens het persoonlijk onderhoud. Het asielrelaas van verzoeker. Verwerende partij stelt dat verzoeker zich bij de Oostenrijkse autoriteiten uitgaf als Afghaans staatsburger en dat dit een tegenstrijdigheid inhoudt met zijn verklaringen in België. Verzoekers' moeder bezit de Pakistaanse nationaliteit en zijn vader de dubbele nationaliteit Pakistaans-Afghaans. Verzoeker bezit overeenkomstig artikel 10 van de Nationaliteitswet van Afghanistan dus ook de Afghaanse nationaliteit. Verzoeker legt hieromtrent aldus geen leugenachtige verklaringen af. Verder haalt verwerende partij aan dat verzoeker een tegenstrijdigheid zou verklaard hebben omtrent zijn tewerkstelling in de schrijnwerkerij, dan wel de juwelier. Verzoeker heeft eerst in een juwelier gewerkt en daarna als schrijnwerker. Wanneer hem gevraagd wordt naar zijn tewerkstellingen vernoemd hij vanzelfsprekend beide tewerkstellingen, hetgeen moeilijk als tegenstrijdigheid bestempeld kan worden. Tevens zou de aanleiding van de aanval op verzoeker een voorwerp voor tegenstrijdigheid uitmaken. Echter is het bezoek van zijn neef R. J., een sjiïet die enige bekendheid in de regio geniet de bron van argwaan voor de collega's van verzoeker geweest. Nadat de collega's verzoeker met argusogen

bekeken, merkten zij op dat hij een tattoo heeft van een sjiitische Imam. Na deze ontdekking werd er geweld gepleegd op verzoeker. Het actuele risico op geweld van soennieten tegen sjiieten in de provincie Balochistan kan niet ontkend worden. De sjiitische overtuiging van verzoeker wordt niet betwist door verwerende partij. Het onderzoek dat verwerende partij dient te voeren moet **individueel** en **persoonlijk** gebeuren. Dat verwerende partij uiteindelijk de verklaringen van verzoeker niet aan een onderzoek onderwerpt, maar ze afwijst als ongeloofwaardig. Dat de motivering van verwerende partij dan ook niet juist is. Dat verwerende partij had moeten nagaan in het licht van de aangehaalde elementen of verzoeker nu in aanmerking zou komen voor toepassing van art. 48/3 van de Vreemdelingenwet. Dat dit onderzoek in casu niet werd gevoerd in het kader van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat aldus geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. Dat het middel dan ook ernstig en gegrond is.

Schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet en van artikel 13/1 j.o. art. 19 van het Koninklijk Besluit van 11/07/2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van artikel 1 van de Conventie van Genève in samenhang met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel alsook in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Dat verzoeker in casu de onder het eerste middel vermelde schendingen herneemt inzake de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook de schending van het recht op bijstand van een advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud. Dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht. Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden. Dat de bestreden beslissing heeft geoordeeld dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Hoewel verwerende partij tevens oordeelt dat de situatie in Balochistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen. Meer nog, zij oordeelt dat het geweld voornamelijk geconcentreerd is in de stad Quetta, vanwaar verzoeker afkomstig is. Het merendeel van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan militanten en zijn doelgericht van aard. **STERKER NOG** zij oordeelt dat leden van de lokale sjiitische gemeenschap in Quetta tijdens de verslagperiode het slachtoffer geworden zijn van gewelddadige aanvallen, targeted killings en zelfmoordaanslagen. Verwerende partij geeft geen duidelijke informatie over de veiligheidssituatie van sjiieten in Quetta. Bijgevolg heeft verwerende partij onvoldoende concreet onderzoek verricht naar de onmogelijkheden tot terugkeer én het aanhoudende geweld jegens sjiieten in Quetta, in het bijzonder het risico voor verzoeker om onderworpen te worden aan dit geweld zodat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van art. 48/4 § 2, c Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat aldus geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval. 'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519) Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. Dat het middel dan ook ernstig en gegrond is. »

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en dienvolgens vast te stellen dat voldaan is aan de criteria van de Conventie van Genève om verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens vast te stellen dat voldaan is aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan zijn verzoekschrift:

1. De bestreden beslissing;
2. Brief raadsman verzoeker aan verwerende partij dd. 23/07/2020;
3. Beslissing BJB: toekenning volledig kosteloze juridische tweedelijnsbijstand.

3. Nota verwerende partij

Verwerende partij legt een nota dd. 12 februari 2021 neer waarin op de middelen in het verzoekschrift geantwoord wordt en waarbij verwerende partij volhardt in het gelijk van de bestreden beslissing. Verwerende partij voegt volgende stukken toe aan de nota:

- (i) Oproeping persoonlijk onderhoud CGVS H. D., d.d. 30/06/2020;
- (ii) COI Focus Pakistan, Positie van de sjiitische minderheid, d.d. 19/11/2015;
- (iii) Pakistan 2019 Human Rights Report, United States Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor;
- (iv) Mail van verzoekende partij van 24/07/2020;
- (v) Mail van verzoekende partij van 28/07/2020;
- (vi) Oostenrijks asiëldossier van H. D..

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig/ mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling

Verzoeker voert een schending van de artikelen 13/1 *juncto* 19 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en rechtspleging voor het CGVS aan op grond van het feit dat diens raadvrouw op de dag van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS de toegang tot het gebouw van het CGVS werd ontzegd hoewel zij slechts twee minuten na aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS aankwam. Hij betoogt dat hierdoor zijn recht op bijstand door een advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud pertinent werd geschonden door verwerende partij.

In haar nota benadrukt verwerende partij dat verzoeker op voorhand was ingelicht over de bijzondere regeling voor het verloop van het persoonlijk onderhoud die geldt in het kader van de coronacrisis en dat verzoekers raadvrouw zich pas op de dag van het persoonlijk onderhoud voor het eerst geregistreerd heeft als zijn raadvrouw. Verder stelt verwerende partij dat verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt wat de organisatie van zijn verdediging betreft en het aan hem was om zijn raadvrouw op de hoogte te brengen van de maatregel dat verzoeker zich stipt op het voorziene uur moest aanmelden. Verwerende partij wijst bijkomend op het feit dat zijn raadvrouw steeds het CGVS op voorhand had kunnen contacteren om zich meer in detail te informeren naar de maatregelen die werden genomen in het kader van de coronacrisis en dat, indien zij haar tussenkomst als advocaat eerder had gemeld zij bovendien de volgende uitleg had gekregen: *“Naast de instructies in het kader van de coronamaatregelen die uw cliënt heeft ontvangen, gelden er voor u nog extra instructies. U dient stipt aanwezig te zijn op het aangegeven uur in de oproepingsbrief. Indien u laattijdig bent en het persoonlijk onderhoud ondertussen al gestart is, zal u de toegang tot het CGVS geweigerd worden. Indien u aanwezig bent, moet u van het begin tot het einde van het persoonlijk onderhoud blijven en kan u dus niet eerder het lokaal verlaten.”* In de nota van verwerende partij wordt er nog op gewezen dat deze extra instructies die sinds de corona-maatregelen van kracht zijn, aan de tussenkomende advocaat worden overgemaakt voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud van zijn/haar cliënt.

Artikel 13/1 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: *“Het gehoor vindt plaats in omstandigheden die een passende geheimhouding waarborgen. Het gehoor vindt slechts plaats in aanwezigheid van de ambtenaar, de asielzoeker, en, in voorkomend geval, een tolk, de advocaat van de asielzoeker en één enkele vertrouwenspersoon. De ambtenaar kan niettemin de aanwezigheid van andere personen die niet voldoen aan de voorwaarden om op te treden als vertrouwenspersoon aanvaarden wanneer de aanwezigheid van één van hen noodzakelijk lijkt om tot een adequaat onderzoek van de aanvraag over te gaan. Deze personen komen niet tussen tijdens het gehoor, maar hebben de mogelijkheid om mondelinge opmerkingen te formuleren op het einde van het gehoor binnen het kader dat wordt bepaald door de ambtenaar die het gehoor afneemt. Om redenen eigen aan het onderzoek van de aanvraag of om vertrouwelijkheidsredenen, kan de ambtenaar zich verzetten tegen de aanwezigheid van de vertrouwenspersoon op het gehoor.”*

Artikel 19 van het Koninklijk Besluit luidt als volgt: “§ 1. *De asielzoeker kan zich tijdens de behandeling van zijn aanvraag bij het Commissariaat-generaal laten bijstaan door een advocaat of een vertrouwenspersoon. De advocaat of de vertrouwenspersoon kan het gehoor van de asielzoeker bijwonen. Elke verstoring van het gehoor zal door de ambtenaar onmiddellijk worden gemeld aan zijn functionele overste en worden genoteerd in de notities van het gehoor. Onder voorbehoud van artikel 57/1, § 3, tweede lid, van de wet belet de afwezigheid van de advocaat of van de vertrouwenspersoon de ambtenaar niet de asielzoeker persoonlijk te horen.* § 2. *De advocaat of de vertrouwenspersoon komt niet tussen tijdens het gehoor, maar heeft de mogelijkheid mondelinge opmerkingen te formuleren op het einde van het gehoor. Het is de voogd, die overeenkomstig de Voogdijwet is aangewezen om de niet-begeleide minderjarige tijdens het gehoor bij te staan, toegestaan vragen te stellen en opmerkingen te maken binnen het kader dat wordt bepaald door de ambtenaar die het gehoor afneemt*”.

Uit de door verzoeker neergelegde brief van 23 juli 2020 blijkt dat de raadsvrouw van verzoeker verzocht heeft aan haar confrater Mr. R.J. om verzoeker bij te staan tijdens het persoonlijk onderhoud, maar dat haar op 22 juli 2020 om 8u40 werd gemeld dat deze de toegang tot het gebouw werd ontzegd wegens coronamaatregelen. Uit de brief blijkt ook dat de raadsvrouw van verzoeker uitdrukkelijk verzocht om haar brief toe te voegen aan het administratief dossier. Verwerende partij betwist niet dat zij deze brief heeft ontvangen.

De Raad stelt verder vast dat verwerende partij niet betwist dat Mr. R.J. zich op de dag van het persoonlijk onderhoud namens Mr. Ceunen op haar zetel heeft gemeld om het persoonlijk onderhoud van verzoeker bij te wonen en dat haar de toegang werd geweigerd omdat zij enkele minuten te laat was. Verwerende partij betwist ook niet dat Mr. Ceunen zich bij het CGVS heeft aangemeld als de advocaat van verzoeker.

Uit de geciteerde bepalingen van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 met betrekking tot de werking van en de rechtspleging voor verwerende partij volgt dat verzoekers om internationale bescherming zich tijdens het persoonlijk onderhoud kunnen laten bijstaan door een advocaat. Het lijkt geen twiifel dat verzoeker wenste gebruik te maken van het recht om zich te laten bijstaan door een advocaat, nu zijn advocaat zich op de dag van het persoonlijk onderhoud aanbood bij verwerende partij. Waar de verwerende partij stelt dat verzoeker niet diligent zou gehandeld hebben door zijn raadsvrouw niet op de hoogte brengen van de strikte maatregelen die golden ten tijde van het persoonlijk onderhoud, gaat zij er gemakshalve aan voorbij dat de advocaat van verzoeker zich wel degelijk aanbood bij verwerende partij kort na het aanvangsuur van het persoonlijk onderhoud en hem dus geenszins kan verweten worden niet diligent te hebben gehandeld. Verwerende partij stelt dat de maatregel dat verzoekende partij zich stipt op tijd moest aanmelden werd vastgelegd “*omwille van de volksgezondheid en omwille van de noodwendigheden eigen aan de efficiënte werking van het CGVS*” (nota verwerende partij, punt 2.3.1.). De Raad wijst er op dat organisatorische of andere noodwendigheden bij verwerende partij, zelfs ten gevolge van de coronacrisis, niet kunnen opwegen tegen het waarborgen van het recht op bijstand van een advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud. Niet valt in te zien, noch zet verwerende partij uiteen, hoe het begeleiden van een advocaat die zich na het aanvangsuur aanbiedt bij verwerende partij naar het lokaal waar het persoonlijk onderhoud plaatsvindt de efficiënte werking van verwerende partij zou kunnen verstoren. Evenmin valt in te zien, noch licht verwerende partij toe, waarom de bescherming van de volksgezondheid zou verhinderen dat een advocaat die te laat aankomt bij het CGVS niet naar het gehoorlokaal kan worden begeleid.

Dat het “*gezien de eigen aard van de asielprocedure ook in het eigen voordeel [is] van de verzoeker om internationale bescherming zo snel mogelijk zekerheid te hebben omtrent zijn verzoek*” (nota verwerende partij, punt 2.3.2.) zoals verwerende partij betoogt, doet geen afbreuk aan het feit dat verwerende partij in strijd met het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 de advocaat van verzoeker heeft verhinderd het persoonlijk onderhoud bij te wonen en verzoeker de bijstand te verlenen waarop hij recht had. De Raad ziet overigens niet in hoe de doelstelling om de verzoeker snel zekerheid te bieden omtrent zijn verzoek in het gedrang zou gekomen zijn door diens advocaat na het aanvangsuur van het persoonlijk onderhoud naar het gehoorlokaal te begeleiden.

Waar verwerende partij nog opwerpt dat verzoeker niet *in concreto* aantoont waar of op welke wijze de afwezigheid van zijn advocaat het verloop van het persoonlijk onderhoud of de inhoud van zijn verklaringen zou hebben beïnvloed temeer het aan de advocaat niet is toegestaan tussen te komen tijdens het persoonlijk onderhoud, stelt de Raad vast dat verwerende partij daarmee voorbijgaat aan het feit dat het de advocaat krachtens het hoger geciteerde artikel 19 § 2 van het Koninklijk Besluit van 11

juli 2003 wel toegestaan is zijn opmerkingen op het einde van het persoonlijk onderhoud te formuleren en dat verwerende partij, door verzoekers advocaat de toegang tot het persoonlijk onderhoud te weigeren, dit verhinderd heeft. Vermits de advocaat verhinderd werd het persoonlijk onderhoud bij te wonen was hij ook niet in staat na te gaan of dit onderhoud correct verliep en of alle aspecten ter dege werden behandeld door de protection officer zodat het hem, indien nodig, onmogelijk werd gemaakt de protection officer hierop te wijzen.

Door verzoekers advocaat de toegang tot het persoonlijk onderhoud te weigeren heeft verwerende partij artikel 13/1 en 19 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS en de rechten van de verdediging geschonden.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing is aangetast door een substantiële onregelmatigheid die door de Raad niet kan hersteld worden. Bijgevolg moet de bestreden beslissing in toepassing van artikel 39 § 1, 2° van de Vreemdelingenwet worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 december 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET